No. 20. Ao. 1849.

Donderdag, 15 Februarij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, *den* 14 *Februarij* 1849.

(3623) Alzoo de navolgende personen zich bij rekweste hebben gewend, om voor hen *Brieven van Manumissie*, te erlangen, als:

1°. C. L. G. VAN AMSON, *Curator ad hoc*, over en voor den slaaf *Adriaan*, afkomstig van wijlen J. G. NAMLEFF.

2°. TH. KAAS Tz., voor den hem onder den last des vrijdoms toebehoorende slaaf *Thomas*.

3°. C. M. ENGELBRECHT, voor de haar toebehoorende slavin *Lucia*.

Zoo worden al degenen, welke vermeenen mogten redenen van oppositie daartegen te hebben, opgeroepen, om van hun vermeend regt of pretentie binnen den tijd van *drie* weken ter Gouvernements-Secretarie aanteekening te doen.

De Gouvernements-Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, *den* 14 *Februarij* 1849.

Op heden is aanteekening gedaan van het voorgenomen vertrek uit deze Kolonie van HENDRIK BESSEM.

De Gouvernements-Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, *den* 14 *February* 1849.

(3626) MAGIEL MEIJER DE HART heeft op heden aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements-Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

Gouvernements-Secretarie.

Post-Kantoor.

Belanghebbenden worden bij deze verwittigd, dat Z. M. Schoener *de Wesp*, Kommandant R. VAN VOS, via het Nederdistrict *Nickerie* naar *Demerary* zal vertrekken, en dat de met dien bodem naar gemelde plaatsen te verzenden Brievenpakketten, op HEDEN des voormiddags ten 9 ure, zullen worden gesloten.

Paramaribo, den 15 *Februarij* 1849.

De Ambtenaar belast met de Postery,
J. S. BURNE.

LEVENSBESCHRIJVING.

LODEWIJK NAPOLEON BONAPARTE,
de tegenwoordige President van Frankrijk.
(*Vervolg van ons vorig No.*)

Ondertusschen gaf hij zijn *Indées Napoléoniennes* in het licht, waarin hij de aanspraken van Lodewijk Philips onderzocht en bestreed, omdat zij noch op het oude beginsel van erfregt noch op het nieuwe van volkssouvereiniteit steunden, vermits de verheffing van Lodewijk Philips tot den franschen troon door geene stemming van het fransche volk geheiligd was geworden. Daarop zet hij zelf zijne regten uiteen en beweert, dat voor Frankrijk slechts uit het beheer der familie Napoleon heil kan ontspruiten, daar zij alleen keizer Napoleon's plannen zoude kunnen verwezenlijken. Dit werk trok de aandacht der geheele politieke wereld, uithoofde van zijnen inhoud en van zijnen schrijver. Door de aanmoediging die hij in Engeland ondervond, kwam zijn besluit tot rijpheid, om eenen nieuwen inval in Frankrijk te doen, die hij ook ditmaal, avontuurlijk genoeg met 40 zijner aanhangers ondernam. In den morgen van 6 Augustus 1840 kwam hij met eene engelsche stoomboot in de nabijheid van Boulogne aan. De proclamatien die hij als pretendent uitvaardigde, waren gecontrasigneerd door Montholon en Voisin. Op de vlakte waar keizer Napoleon, zijn oom, in der tijd de groote revue had gehouden, monsterde de neef zijne getrouwen, waarbij zich weinige Franschen aansloten, onderweg liet hij eenige met dat doel medegenomene arenden uitvliegen, verklaarde den koning voor afgezet en deelde geld uit onder de landlieden, om hen te bewegen, dat zij zijne onderneming bevorderen zouden. Maar hij bedroog zich; de garnizoenen en de nationale garde trokken tegen den pretendent op en zoo werd hij weldra omsingeld en gevangen genomen.

Ook nu weder waren alle toebereidselen zeer ligtvaardig gemaakt, zoodat men den aanslag meer voor belagchelijk dan wel vermetel hield. Het hof der pairs veroordeelde den prins tot levenslange gevangenschap en hij werd naar het kasteel Ham gebragt. Ook zijne medepligtigen werden tot harde straffen veroordeeld. Montholon, Parquin, Lombard en Persigny tot 20jarige, Maisonau tot 15jarige, Voisin, Forestier en Ornanon tot 10jarige, Montauban, Bataille en Conneau tot 5jarige en Lebonde tot 2jarige gevangenschap veroordeeld.

Tijdens de prins gevangen zat en een werk over het pauperismus schreef, dat eerst in deze jaren verschenen is, werd zijn vader in Toskanen doodelijk ziek en verzocht dezen den koning der Franschen om de gunst, om zijnen zoon nog eens te mogen zien. Lodewijk Bonaparte wendde zich met hetzelfde verzoek tot het ministerie, terwijl hij zijn woord van eer wilde geven, dat hij weder naar zijnen kerker terug zou keeren. Evenwel bleef Lodewijk Philips, trots alle aangewende moeite en in weerwil der voorspraak van verscheidene mannen van invloed, onverbiddelijk en weigerden den prins verlof om Frankrijk te verlaten. Maar den 25sten Mei 1846, des morgens vroeg vlugtte deze uit het kasteel Ham, met behulp van zijnen geneesheer, die den kommandant de Marle misleidde, door eene stroopop in het bed van den prins te leggen. Toen de vlugt ontdekt werd, had de prins reeds 12 uren vooruit en in arbeiders gewaad den weg ingeslagen naar de grenzen. Hij bereikte over Ostende Engeland, waar hij tijding ontving van den dood zijns vaders. Na de Februarij-omwenteling verscheen hij te Parijs om zich ter beschikking van de provisioneele regering te stellen, maar men had hem niet noodig en dus keerde hij naar Engeland terug, tot dat men hem in Junij jl. met 84,131 stemmen, te Parijs tot lid der nationale vergadering koos. Maar zijn naam werd tot voorwendsel voor rustverstoringen gebruikt, men beweerde dat zijne verkiezing een gevolg van intrigues was om die reden bedankte hij voor de keuze. Eerst toen er te Parijs leden ter vervulling van drie nieuwe vacatures moesten gekozen worden, gaf hij toe aan de tot hem gerigte verzoeken en verklaarde als kandidaat op te treden. In eenen uit Londen gedagteekenden brief van 29 Augustus, verklaarde hij, dat hij deze maal de keus, wanneer zij op hem werd uitgebragt, zou aannemen en de republiek trouw zou blijven. Hij reikhalsde om naar Frankrijk terug te keeren en onder de volksvertegenwoordigers plaats te nemen, die voornemens waren de republiek op vaste grondslagen te vestigen.

Hoewel Bonaparte in Frankrijk vele aanhangers had, vooral onder de arbeidende klasse, die door zijne verkiezing de herstelling eener geregelde orde van zaken en de terugkeering tot den monarchalen regeringsvorm hoopten te bevorderen, zoo had hij echter nog meer vijand, die alles aanwenden, om zijne verkiezing onmogelijk te maken. Nu eens gaf men het voornemen te kennen om een wetsontwerp aan te bieden, volgens hetwelk geen lid van vroeger regerende familien tot volksvertegenwoordiger kon gekozen worden, dan eens trachtte men in de nationale vergadering de vraag op te werpen, in hoeverre de prins verkiesbaar was, daar hij door dienst te nemen bij het zwitsersche eedgenootschap, zijne hoedanigheid als Franschman verloren had; dan weder wilde men door documenten uit den tijd der beweging in Bologne, bewijzen, dat de democratische grondbeginselen van Lodewijk Napoleon gehuicheld en zijne pogingen tot het verwerven van eene zekere populariteit niets als veinzerij waren. Ja men ging zoo ver, dat men hem van plannen op den franschen troon beschuldigde en voegde er bij, dat hij voor het geval, dat zijne bedoelingen vervuld werden, op de hulp van Rusland gerekend had. Intusschen hadden de verkiezingen plaats en zoo werd Bonaparte voor de departementen van de Seine, Moezel, Yonne en de Beneden Charente, met meerderheid van stemmen als volksvertegenwoordiger gekozen. Te Parijs bekwam hij 75,016 stemmen, aldus verdeeld: van de troepen 4760, van de invaliden, 2156 en van de burgers, 68,100 stemmen. In het departement der Yonne bekwam hij 45,086 en bij eene latere verkiezing op Corsica, 30,139 stemmen. Toen de prins zich gereed maakte om aan de roepstem zijner kiezers gehoor te geven en naar Frankrijk terug te keeren,

weigerde de Fransche gezant hem een pas; en alleen ten gevolge van een uit Parijs ontvangen bevel, liet men hem vertrekken.

Hij begaf zich over Ostende naar Londen waar hij den 25sten Sept. in alle stilte aankwam. Hoewel Cavaignac aan de policie had bevolen, hem in allen gevalle kennis te geven van de komst van den prins, onverschillig door welke poort of onder welk masker hij de stad mogt binnenkomen, zoo verscheen hij toch, geheel onopgemerkt, op den 26sten September, tot groote verbazing van Cavaignac, in de nationale vergadering en nam plaats op de banken der linkerzijden, naast zijn ouden leeraar. Nadat de president den burger Lodewijk Napoleon Bonaparte als volksvertegenwoordiger voor het departement der Yonne verklaard had, beklom Bonaparte de tribune en las in slecht fransch eene redevoering voor, die met goedkeuring werd aangehoord, verliet echter onmiddelijk daarna de zaal, om eene volksdemonstratie te ontgaan, die tegen het einde der zitting beraamd was. Hij betrok het hotel *du Rhin*, dat hij zoo lang bewoonde, tot dat hij zich wegens de bijeenscholingen, die dagelijks voor zijne woning plaats hadden, genoodzaakt zag een landhuis buiten de poorten van Parijs te huren.

Vóór alles moest op het leger gewerkt worden, dat naar den oorlog verlangde, en vol gehechtheid aan de overleveringen uit de roemvolle tijden van het keizerrijk, in prins Lodewijk den krijgshaftigen zoon van de Napoleon-dynastie vereerde. Deze denkwijze heerschte ook bij het landvolk. Aldra traden eenige dagbladen, voornamelijk de *Presse*, als de organen van Bonaparte op, welligt dus redenerende: « wij haten de republiek — die zich echter bevestigt. Lodewijk Napoleon is ten minste een prins, zijne herinneringen, zijne aanhangers zullen hem onophoudelijk tot de monarchie drijven en hij zal een einde maken aan de republiek; laten wij hem alzoo ondersteunen. Wanneer hij eens einde heeft gemaakt aan de republiek, zullen wij hem wel naar onze hand weten te zetten." — Bonaparte liet in de provincien 13 nieuwe dagbladen oprigten, die zijne regten verdedigden. Aldra volgden nog een aantal andere, zoodat het getal der Bonapartistische dagbladen spoedig tot 103 steeg. Talrijke zendelingen doorkruisten de provincien, deelden allerwege vlugschriften, portretten en geld uit; kortom, alles werd aangewend, om de zaak van den prins door te zetten. Cavaignac beschouwde deze woelingen eerst met een onverschillig oog; later echter was hij er alles behalve over op zijn gemak. Hij had de verkiezing van Lodewijk Bonaparte eerst voor onmogelijk gehouden en toen hij nu zijne dwaling inzag, verzuimde hij geen middel, om zijne tegenpartij met alle denkbare wapenen te bestrijden. In de provincien verhieven een aantal dagbladen hunne stem voor Cavaignac; vooral de officieele bladen, en te Parijs, vooral de *Siecle* en de *National*. Er ontstond een formeele strijd tusschen den *Constitutionnel* en de *Presse*, de organen van Bonaparte, en den *National*. Alles werd opgezocht, om de beide kandidaten voor het presidentschap in het oog des franschen volks te vernederen, zoo zelfs, dat het al het voorkomen had, als wilden de heeren Genoude en Girardin een straatgevecht tusschen de partij van Cavaignac en die van Lodewijk Bonaparte uitlokken. De haat van den eerstgenoemde tegen Cavaignac was grenzenloos. Een bondgenoot, die niet te verachten was, bezat Cavaignac in den *Charivari*, die Lodewijk Bonaparte in onderscheidene geestige artikelen en karrikaturen belagchelijk trachtte te maken. Het duitsch-engelsch accent van den prins speelde in deze artikelen eene hoofdrol. Onder de karrikaturen trok eene vooral de aandacht der Parijzenaars in eene hooge mate. Een ezel draagt op zijn rug den hoed, den grijzen jas, den degen en de laarzen des keizers, terwijl de boeren aan weerskanten van den weg zich voor het dier buigen of knielen; het onderschrift luidt: *Un ane chargé de reliques*. De meeste leden der nationale vergadering bevonden zich bij dezen strijd in groote verlegenheid. Zij stelden geen belang in Lodewijk Bonaparte, doch zij vreesden en haatten ook den invloed van den *National*. Waarschijnlijk zouden zij wel hunnen invloed in de provincien voor Cavaignac vereenigd hebben, hadden zij hem niet gewantrouwd, ook uithoofde van de vroegere betrekkingen van zijn broeder met de roode republiek. Ook vreesde men dat de mannen van den *National* gedeeltelijk tot het socialismus overhelden; men beschuldigde hiervan Lamartine zoo wel als Garnier-Pagès, ja geloofde zelfs dat Goudchaux niet geheel vrij hiervan was. Ook Lamoricière werd daarvan beschuldigd. Nog herinnerde men zich de groote vermetelheid der tusschenregering; men dacht aan de stoutmoedigheid, waarmede zij alles omverhaalde, zonder iets weder op te bouwen en was dus niet zonder zorg en wantrouwen. Intusschen was Lodewijk Bonaparte in de nationale vergadering het voorwerp van herhaalde aanvallen. Men verweet hem, dat hij altijd den een of ander van zijne neven voor zich liet optreden.

Den 26sten October verscheen hij derhalve in de kamer en verklaarde in eene geschrevene redevoering, dat het hem zeer leed deed van zich zelven, van zijne personeele denkwijze te moeten spreken; doch nu men zijne bedoelingen miskende, hield hij zich verpligt aan zijne committenten opheldering te geven. Wel kende hij aan niemand het regt toe van hem verantwoording te eischen van zijn gedrag; doch hij moest vragen, waarvan men hem dan toch beschuldigde? Is het, zegt hij, dat hij genegen is een kandidaatschap aantenemen; dat hem wordt aangeboden? Welaan, hij neemt het aan, en voegt er bij, dat zijn naam van nut kan zijn tot bevestiging der maatschappelijke orde; want zoo het niet aan ieder gegeven is, als redenaar te schitteren, dan behoort men te bedenken, dat dit immers niet het eenige middel is, om zijn land van nut te zijn. Het geen nu vereischt wordt, zijn juiste en gezonde begrippen, ten einde eene zienswijze in haar niet verdwijne, die alle maatschappelijke orde verwoest. Hij weet, dat men hem strikken spant, doch zal met de meest mogelijke behoedzaamheid te werk gaan, en zich ook zelfs door de best berekende uitdagingen niet laten medeslepen.

Den 12den November verklaarde de *Constitutionnel* en dus de heer Thiers, zich voor Bonaparte.

Tot nu toe had men daaraan getwijfeld, daar de heer Thiers zijne protectie steeds verborgen gehouden had terwijl hij Bonaparte in den *Constitutionnel* als den man der gematigde partij liet voorstellen. Daartegen protesteerde het *Journal des Debats*, verklarende, dat de gematigde partij, ingeval zij een pretendent wilde voorstellen, er een uit haar midden kon kiezen; het was toch Bonaparte niet geweest, die in Junij de fransche maatschappij uit het grootste gevaar gered had en nog veel minder was hij de man, die sedert vier maanden de partijen beteugelde en beheerschte. Ook wenschte de gematigde partij niet, dat de nationale vergadering, na de verkiezing van een president zou ontbonden worden, daar het tegenwoordig van het hoogste belang is, dat eene autoriteit besta, welke de nieuwe regering inwijden, in het oog en welligt in toom houden zou.

De roode partij was niet minder werkzaam om den grooten hoop te Parijs, Rouaan, Lijon en in andere plaatsen in beweging te brengen ten einde hun pretendent van de gelegenheid zou gebruik maken en over de lijken der aanhangers van Cavaignac en van Lodewijk Bonaparte beiden, te triomferen. Doch het volk wilde van de roode partij niets weten overal waar zij zich vertoonde, werd zij geslagen want deze partij is in Frankrijk bij burgers en boeren evenzeer gehaat. Toen Cavaignac dus, ten gevolge van de overtuiging welke de linkerzijde van de onmogelijkheid eener verkiezing van Ledru-Rollin verkregen had, tot dien kant overhelde en deze hem hare stemmen aanbood, verloor hij met deze toenadering meer dan hij gewonnen had, terwijl Lodewijk Bonaparte zijne hoop meer en meer een vasteren bodem winnen zag.

(Het vervolg hierna.)

SCHEEPVAART.

UITGEZEILD.

Den 9den dezer, Z. M. Schoener *de Vos*, Kommandant CAMBIER, naar Curaçao.

Schepen **in Lading.**

NAAR AMSTERDAM.

Het schip Louisa Christina, kapt. L. C. Peters, adres bij H. Degenhard.

Het schip Jeantine, kapt. J. H. Renken, adres bij H. Degenhard.

Het schip Nicolaas Witzen, kapt. P. F. Lange, adres bij J. F. Favereij.

Het schip Maria Elisabeth, kapt. H. C. Wriborg, adres bij C. J. Leijsner.

NAAR ROTTERDAM.

Het schip Curaçao, kapt. Pinksterboer, adres bij Gisius en Co.

ADVERTENTIEN.

(3116) Een ieder zij gewaarschuwd om niets hoegenaamd van E. C. BRAAM geb. VAN HALM, huisvrouw van den ondergeteekende te koopen of in ruiling aantenemen en ook *niets* te leveren dan met consent van R. H. BRAAM.

Paramaribo, den 14 Februarij 1849.

(1336) De Vendumeester M. A. KEIJSER zal *MORGEN* om 9 uren, verkoopen: Provisien, Stukgoederen, 1 dm. Wane en Kopie Planken, kistjes Eng. Zeep vaten Mackrelen enz.

Te bekomen bij

DE JONGE & Co,

voor verminderde prijzen mits à *CONTANT:*

S. f. Blom, Koornmeel, Rijst en B. E. Boonen.

Paramaribo, den 14 Februarij 1849.

(3136)

Te PARAMARIBO bij J. J. ENGELBRECHT.